

РЕШЕНИЕ

№ 1408

гр. София, 20.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Е СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: И. Иванова

Членове: Петър Люб. Сантиров
Ванина Младенова

при участието на секретаря Елеонора Анг. Г.а
като разгледа докладваното от Петър Люб. Сантиров Въззивно гражданско дело № 20221100503523 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № 20193173 от 01.10.2021 г. на Софийски районен съд, III ГО, 138 с-в, са уважени предявените от А. К. Д. обективно съединени искиове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, 2 и 3 КТ, като е признато за незаконно и отменено уволнението на А. К. Д., извършено по взаимно съгласие, считано от 12.11.2019 г., за което е издадена заповед № 297/11.11.2019 г. на управителя на „БМ П.“ ЕООД, ищецът е възстановен на заеманата преди уволнението длъжност и ответникът е осъден да заплати сумата от 4247,04 лв., представляващи обезщетение за оставане без работа в резултат на незаконно уволнение за периода от 12.11.2019 г. до 12.05.2020 г., ведно със законната лихва, считано от 13.01.2020 г. до окончателното изплащане.

Със същото решение ответникът е осъден да заплати на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗА в полза на адв. С. Г. от САК сумата от 1050, 00 лева, представляваща адвокатско възнаграждение за безплатно оказана првна помощ, а на основание чл. 78, ал. 6 ГПК в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на СРС и сумата от 329, 88 лева, представляваща държавна такса по уважените искиове и сумата от 2 666, 00 лева, представляваща разноски за съдебни експертизи.

Срещу решението е подадена въззивна жалба от ответника „БМ П.“ ЕООД, чрез процесуалния си представител – адв. Т. И., с надлежно учредена по делото представителна власт, с оплаквания за нищожност, недопустимост и неправилност на обжалваното решение,

поради допуснати съществени процесуални нарушения, нарушения на материалния закон и необоснованост на изводите. Въззивникът твърди, че първоинстанционното решение е нищожно, а евентуално недопустимо, поради неспазване на вътрешните правила за случайно разпределение на делата. В тази насока се сочи, че по делото липсват доказателства за извършено случайно преразпределение на делото на 138 с-в, при което не ставало ясно как делото е попаднало на състав от Трето гражданско отделение. Жалбоподателят твърди, че така избраният съдебен състав е незаконен, а съдебното решение, постановено от незаконен състав и е нищожно. Поддържа се, че възниква основателно съмнение в безпристрастността на две от вещите лица по приетата по делото комплексна Съдебно-медицинска, неврологична и психиатрична експертиза. Соочи, че съмнение поражда факта, че проф. П. М. изрично е настоял в състава на експертизата не да бъде включена точно доц. Ш., която не фигурирала в списъка с вещи лица за 2021 г. на СГС, а първоинстанционният съд бързо и без мотиви я бил включил в състава за експертизата. Съмненията според въззивника се потвърждават и от разговора, който се бил провел пред съдебната зала преди о.с.з. на 07.09.2021 г. между доц. Ш. и процесуалния представител на ищеца Д..

Изтъква, че изводите на съда са базирани изцяло на крайните отговори в заключенията на първата съдебномедицинска и на третата повторна комплексна експертиза, без да бъдат изложени мотиви защо не се приема заключението на втората експертиза. Твърди се, че не са анализирани в цялост всички ангажирани по делото доказателства, като са посочени конкретни части от показанията и конкретни доказателства, за които счита, че не са били съобразени от съда. Твърди се, че дори да се приеме, че изявлението на А. Д. за прекратяване на трудовото правоотношение е опорочено, то не е опорочено волеизявлението на работодателя да прекрати трудовия договор, което следва да се приеме за прекратяване на осн. чл. 71, ал. 1 от КТ, поради наличието на клауза за изпитване в трудовия договор. Моли постановеното решение да бъде обявено за нищожност или да бъде обезсилено като недопустимо, а при условията на евентуалност – да бъде отменено, като вместо него бъде постановено ново, с което предявените искове да бъдат отхвърлени. Претендира разноски, сторени в производството пред СРС и СГС.

Въззиваемият ищец А. К. Д., чрез процесуалния си представител – адв. С. Г., с надлежно учредена по делото представителна власт, е подал отговор в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК, с който оспорва въззивната жалба по подробно изложени съображения. Моли въззивната жалба да бъде отхвърлена като неоснователна, а обжалваното съдебно решение да бъде потвърдено. Претендира разноски.

С определение от 25.11.2022 г., поради настъпила смърт на въззиваемия ищец и на осн. чл. 227 от ГПК по делото на негово място като страни са конституирани неговите наследници Е.Г.Г.-Д.а – съпруга, К.А. Д. – син и Г.А. Д. – син.

Съдът намира, че въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от надлежна страна и е процесуално допустима.

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част. По останалите въпроси той е

ограничен от посоченото в жалбата.

Съдът намира първоинстанционното решение за валидно. Не могат да бъдат споделени изложените във въззивната жалба оплаквания, че решението било постановено от незаконен състав.

На първо място, невярно е твърдението на жалбоподателя, че по делото липсват доказателства за извършено случайно преразпределение на делото на 138 с-в. Напротив, същото е разпределено в съответствие с принципа на чл. 9, ал. 1 ЗСВ на съдия И. Б., което се установява от съставения Протокол за избор на съдия-докладчик от 14.01.2020 г. В следствие, предвид ползван от съдия Б. отпуск по чл. 163 КТ със Заповед № АС-203 от 04.06.2020 г. на упълномощен от председателя на СРС съдия и в съответствие ст. III. 1 от Правилата на Софийски районен съд за разпределение на дела в Софийския районен съд, приети на Общо събрание на 01.11.2016 г., делото е преразпределено. Това е допустимо по заповед на административния ръководител на съда при продължително отсъствие (за повече от 3 месеца) на председателстващия съдебен състав. В случая тези условия са спазени, като по делото са налице данни за наличието на Заповед от 04.06.2020 г. на Председателя на СРС, мотивирана с факта, че съдия Б. е била в отпуск по чл. 163 КТ (поради бременност и раждане). По кориците на делото е наличен и протокол за случайно разпределение на делото относно извършеното преразпределение, с което е спазено и изискването на чл. 82, ал. 4 от Правилника за администрацията в съдилищата.

За пълнота следва да се посочи, че дори твърдението на въззивника за преразпределяне на делото в нарушение на принципа на случайно разпределение на делата да беше вярно, то това нарушение няма за последица нищожност на така постановения съдебен акт. Съгласно трайната практика на ВКС, която настоящият състав споделя, евентуално допуснатото нарушение на чл. 9, ал. 1 ЗСВ при определянето на съдия-докладчик или член на съдебния състав, не се отразява на валидността на решението и не обуславя неговата нищожност, а може да е предпоставка за търсене на дисциплинарна отговорност или, ако са допуснати нарушения на материалния закон, други съществени процесуални нарушения или необоснованост, да обуслови неговата неправилност /в този смисъл Определение № 409/30.06.2022 г. по т.д. № 2178/2021 г. на ВКС, II т.о., Решение № 202/07.04.2020 г. по гр.д. № 2832/2018 г. на ВКС, IV г.о., Решение № 346/30.11.2011 г. по гр.д. № 1556/2010 г. на ВКС, II г.о./.

С оглед на служебната проверка, която извършва съда по отношение на допустимостта на решението в обжалваната му част, следва да бъде посочено, че същото следва да бъде обезсилено като недопустимо единствено в частта, с която е уважен искът по чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ, предвид настъпилата в хода на производството пред настоящата инстанция смърт на ищеца, която съдът счита за последващо настъпила абсолютна процесуална пречка, осуетяваща допустимостта на производството в тази му част. Искът по чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ е лично право и поради естеството му, делото няма как да бъде продължено от наследниците на ищеца, които нямат право да встъпят като страна по трудово правоотношение, възникнало между други две лица. Формален аргумент в тази

насока е и изричната разпоредба на чл. 8, ал. 4 от КТ, прогласяваща личния характер на трудовото правоотношение. Смъртта на ищеца не е процесуална пречка пред допустимостта на исквете по чл. 344, ал. 1, т. 1 и 3 от КТ, тъй като от тяхното уважаване възникват различни права, които рефлектират върху правната сфера на наследниците, поради което последните имат правен интерес да встъпят като страна в процеса. В този смисъл е и Решение № 387/10.12.2014 г. по гр.д. № 2491/2014 г. на ВКС, IV г.о.

Поради факта, че съдът следи служебно за правния интерес на ищеца от търсената защита и при настъпила процесуална пречка е длъжен служебно да прекрати производството поради настъпила недопустимост на иска, недопустима се явява депозираната от въззиваемите в последното о.с.з. молба за прекратяване на производството по иска за възстановяване на заеманата длъжност преди прекратяване на трудовото правоотношение (чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ). Както вече бе изтъкнато, обезсилване на обжалваното решение и частичното прекратяване на производството по отношение на този иск следва да бъде постановено, но не поради оттегляне на иска, а поради настъпила абсолютна процесуална пречка, изразяваща се в смъртта на ищеца в хода на производството. Съдът е длъжен да следи и приложи последиците от това обстоятелство от момента на неговото възникване. Изобщо процесуалните действия, които имат за последица внасяне на промяна в предмета на делото, каквито са изменението на иска, оттеглянето на иска и отказа от иска, са предпоставени от допустимост на иска, чието изменение/оттегляне/отказ се претендира, доколкото недопустимостта на иска означава, че изобщо не са налице условията (процесуалните предпоставки) производството по този иск да се развие, а кога съдът констатира недопустимостта е ирелевантно. Следователно молбата за оттегляне е безпредметна.

В заключение и доколкото е спазено изискването на чл. 235, ал. 1 от ГПК, следва да се приеме, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо по отношение на исквете по чл. 344, ал. 1, т. 1 и 3 от КТ. Относно неговата правилност, въззивната инстанция приема следното:

Между страните не се спори, че на 11.11.2019 г. на наследодателя на въззиваемите е връчена заповед за прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие, считано от 12.11.2019 г. На 12.11.2019 г., г-н Д. е подписал и депозирал молба за прекратяване на неговото трудово правоотношение по взаимно съгласие, считано от същата дата.

Спорно по делото е обстоятелството дали към 12.11.2019 г. А. Д. е бил способен да ръководи и да разбира постъпките си. За това обстоятелство във въззивната жалба е било направено искане за допускане на втора повторна комплексна експертиза СМЕ, като с мотивирано определение от 28.06.2022 г., постановено по реда на чл. 267 ГПК, настоящият състав на съда мотивирано е оставил същото без уважение.

Неоснователно е оплакването на въззивника за наличие на основание за отвод на вещото лице по приетата по делото повторна комплексна експертиза. В тази връзка следва да се отбележи, че разпоредбата на чл. 396, ал. 2 от ЗСВ допуска за вещо лице да се назначи

и специалист, който не е включен в съответния списък, както е сторил и първоинстанционният съд, назначавайки доц. Ш., изтъкнат специалист, медицински психолог с клиничен опит в областта на психологичната диагностика и консултиране и специалност Медицинска психология . Изложените от въззивника твърдения не сочат нито на проявено пристрастие към някоя от страните, нито на допуснато процесуално нарушение при определянето на вещите лица. От факта, че проф. П. М. изрично е настоял в състава на експертизата не да бъде включена точно доц. Ш., не се налага извод за съмнение за пристрастие, освен евентуално за пристрастие между двете вещи лица, което обаче не е основание за отвод и няма отношение към правилността на констатациите на заключението на експертизата. Няма доказателства, които дават основание да се предполага, че изборът на доц. Ш. е бил мотивиран от други съображения, освен от високите професионалните качества. Напротив, още в молбата си от 18.06.2021 г. за назначаване на вещото лице Ш., проф. М. е обяснил, че за изготвяне на вярно заключение е необходимо включване на специалист със специалност клинична психология и специална подготовка в областта на невропсихологията, в която област е дисертацията на доц. Ш.. В о.с.з. проф. М. допълнително е пояснил, че в списъка с вещи лица не фигурират специалисти с квалификацията на доц. Ш.. Не възниква съмнение относно пристрастие и от разговора, за който се твърди, че бил проведен непосредствено преди заседанието на 07.09.2021 г., доколкото комуникацията между вещите лица и процесуалните представители на страните не е забранена, а дори е необходима в определена степен с оглед оказване на необходимото съдействие за изготвяне на заключението. Относно съдържанието на този разговор, твърдението на въззивника е недоказано и разколебаващо се от твърдението на процесуалния представител на г-н Д., който посочва, че всъщност е питал доц. Ш. дали е предала на професора негов мейл, с който той е поискано електронно копие от заключението на експертизата. В допълнение на това, не са били налице и основания за отвод на вещите лица по смисъла на 196, ал. 1 ГПК, вр. чл. 22 ал. 1 ГПК, поради което неоснователно се явява оплакването за допуснати съществени процесуални нарушения с оглед на назначените по делото вещи лица.

Съдът намира, че в мотивите към първоинстанционното решение се съдържа цялостно и всестранно обсъждане на доказателствата по делото, в резултат на което първоинстанционният съд е достигнал до правилни крайни изводи относно основателност на исквете. Обоснова съдът е кредитирал първото и последното заключение на експертизи. Същите са в съответствие както едно с друго, така и с изслушаните по делото свидетелски показания и на представените по делото медицински документи.

Няма основание съдът да кредитира заключението на втората приета по делото експертиза за сметка на останалите две. Третата приета по делото комплексна експертиза е допусната именно с оглед преодоляване на противоречията между другите две. Заключението на вещите лица е логично и подробно обосновано, включително и чрез дадените отговори на зададените въпроси в открито съдебно заседание. Това заключение е изготвено от разширен състав от вещи лица с повече специалности и по-голяма

квалификация в сравнение с вещите лица, изготвили другите две заключения. Наред с това, страните не са оспорили констатациите на вещите лица своевременно, като, както вече бе отбелязано в определение от 28.06.2022 г. по настоящото дело, ответникът не е направил искане за назначаване на повторна комплексна експертиза пред първа инстанция.

Следва изрично да се посочи, че вещите лица подробно и точно са изяснили, че лице със състоянието на г-н Д. не разбира значението на постъпките си в краткосрочен план, както и че на лице в неговото състояние обикновено е необходимо 5 пъти повече време за осъзнаване на последиците от своите действия в сравнение с времето, което е необходимо за това на лице без дефицити в психичните функции. Ключово е и обстоятелството, че по преценка на вещите лица Д. е могъл да се разбере в пълнота последиците от действието си (депозирание на молба за прекратяване на трудовото правоотношение) само с чужда помощ. От свидетелските показания по делото се установява, че към датата на депозирание на молбата на г-н Д. от 12.11.2019 г. за прекратяване на трудовото правоотношение, той не е бил подпомаган от друго лице, което подробно и внимателно да му разясни последиците от действието му, както и че самата молба е подписана лично от г-н Д. в рамките на срещата му с представители на дружеството на същия ден. Следователно не е доказано, нито се твърди от някоя от страните, че той е разполагал с достатъчно време, предвид установеното психично състояние и умения, да осмисли значението на молбата и всички последици от нея в цялост.

Изложените във въззивната жалба избирателни цитати от свидетелски показания не променят горните изводи. Констатациите на вещите лица не са разколебават и от изслушаните в първоинстанционното производство показания на св. П. С. и св. Л. К., ценени съгласно разпоредбата на чл. 172 ГПК. Твърденията им, че ищецът е бил адекватен, респ., че е водил нормални разговори с тях по същността си са оценъчни изявления, а не представляват свидетелство за факт. Напълно възможно е лице, което страда от дефицити на психичните годности като тези на ищеца да не ги проявява външно или поне не до степен, че те да бъдат забелязани с просто око от лице без експертна квалификация, което не общува с него дълго време. От друга страна, от показанията на съпругата на г-н Д., също ценени по съобразно чл. 172 ГПК, се потвърждава, че след като е претърпял инсулт на 18.10.2019 г., той е бил видимо затруднен в своето ежедневие, често се изгубвал, забравял, и т.н. Поради същите съображения, не разколебава правилността на крайните изводи на вещите лица и на съда и обстоятелството, че ищецът е успявал да извършва дейности като чистене, пране и гладене и е успявал да стигне до работното си място. От заключенията на вещите лица става ясно, че лице в такова състояние е способно да извършва подобни дейности, макар и затруднено. Освен това, вещите лица са изяснили, че една от характеристиките на заболяването е неговото флукуационно проявление, което означава, че в определени моменти симптоматиката е по-слабо проявена от обичайното. Тази флукуация би могла да обясни защо от време на време г-н Д. е извършвал прости ежедневни дейности, но така или иначе в случая спорният въпрос е не дали лицето е било годно да извършва такива дейности, а дали е било годно да предвиди последиците от молбата за прекратяване на трудово

правоотношение от 12.11.2019 г., което предполага един доста по-сложен мисловен процес и с трайни правни последици.

Няма основание да не се кредитират наличните по делото медицински документи (епикризи). Същите представляват официални свидетелстващи документи, които се ползват с материална доказателствена сила – арг. чл. 179, ал. 1 ГПК, доколкото съдържащите се в тях констатации не са били оспорени пред първоинстанционния съд, относно състоянието на ищеца към момента на изписването му от лечебно заведение за болнична помощ.

С оглед на съвкупната преценка на събрания и подробно обсъден доказателствен материал по делото може да бъде направен обоснован извод, че ищецът А. Д. не е бил способен да разбира и ръководи постъпките си към 12.11.2019г., поради което изразената от него воля за прекратяване на трудовото правоотношение с ответника по взаимно съгласие е страдала от порок по смисъла на чл. 31, ал. 1 ЗЗД. Следва да се съобразят и разясненията дадени в Тълкувателно решение № 5/30.05.2022 г. по тълк.д. № 5/2020 г. на ВКС, ОСГТК (прието след постановяването на първоинстанционното решение), в чийто мотиви се разяснява, че фактическият състав на чл. 31, ал. 1 ЗЗД по естеството си е проявление на несъзнавана липса на воля, който е приложим във всички случаи на невъзможност да се разбират или да се ръководят действията по причини, дължащи се на ментални и психични проблеми, когато лицето не е поставено под запрещение. Необходимо е това състояние да е било налице към момента на извършване на сделката, в случая действието. Опорочаващият факт на волеизявлението в хипотезата на чл. 31, ал. 1 ЗЗД се състои в това, че е извършено при разстроено съзнание, без значение от продължителността на това състояние. С оглед на конкретните факти по делото, настоящият случай безспорно попада в така очертаното приложно поле на чл. 31, ал. 1 ЗЗД. Доколкото фактическият състав на прекратяването на трудовото правоотношение на основание чл. 325, ал. 1 чл. 325 КТ се извършва при наличие на съгласуваната воля на работодателя, от една страна и на работника/служителя, от друга, то при липса на валидно формирана воля от страна на работника/служителя, следва да бъде прието, че не е осъществен фактическият състав на прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие в хипотезата на чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ, поради което и извършеното уволнение е незаконно и като такова следва да бъде отменено, до какъвто извод законосъобразно е достигнал и първоинстанционният съд.

Независимо от изложените по-горе съображения, настоящият съдебен състав намира, че за изчерпателност на мотивите, следва да бъде посочено, че по делото липсват и категорични доказателства за осъществяване на фактическия състав по чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ, за постигнато взаимно изразено писмено съгласие за прекратяване на трудовото правоотношение. Макар че, както се отбелязва и в обжалваното решение, заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение би могла да се тълкува като предложение за прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие, в случая липсват категорични доказателства, че с молбата си от 12.11.2019 г. А. Д. е имал намерение да приеме предложението, което е обективизирано в тази заповед, а не да отправи контраоферта. Т.е. не е доказана взаимност на двете насрещни волеизявления като предпоставка за

наличието на съгласие. Това е така, доколкото молбата на г-н Д. е бланкетна и не съдържа никакво позоваване на заповедта от 11.11.2019 г. Единственото съдържание на молбата е „*Моля, да бъде освободен от заеманата длъжност, считано от 12.11.2019 г.*“, без никакво позоваване на издадената на предходния ден заповед и никакви индикации, че се визира тази заповед. По своето естество приемането е волеизявление, което е насрещно спрямо офертата и се прави именно във връзка с тази оферта и със съзнанието за нейното съществуване. От текста на молбата на г-н Д., обратно, би могло да се направи заключението, че тя е направена не с оглед Заповедта от 11.11.2019 г., а като контраоферта, която на свой ред няма данни да е била приета от работодателя в рамките на 7-дневния срок по чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ. Така в Решение № 1574 от 4.10.2002 г. на ВКС по гр. д. № 1574/2001 г., III г. о., се приема, че няма пречка работодателят да отправи предложението за прекратяване на трудовия договор, чрез самата заповед, а работникът или служителът може да приеме или да не приеме предложението. В цитираното решение обаче фактическата обстановка е била различна от настоящата.

Не следва да бъде прието опакването на въззивника за допуснато нарушение с оглед на липсата на разглеждане от съда на наведеното от него още в отговора на исковата молба при условията на евентуалност твърдение, че със заповедта от 12.11.2019 г. е упражнил правото на прекратяване на сключения трудово договор с клауза за изпитване на осн. чл. 71, ал. 1 от КТ, и на това основание е прекратил трудовото правоотношение с ищеца. Още с отговора на исковата молба въззивникът е признал, че заповедта от 12.11.2019 г. е имала характера на такава по чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ, с оглед на което не би могло отправеното изявление да има съдържанието на оферта за прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие, и да представлява едновременно с това и упражняване на потестативното право на едностранно прекратяването на правоотношението на основание чл. 71, ал. 1 КТ. изпитателен срок. Подобно твърдение не отговаря и не се подкрепя и от събрания по делото доказателствен материал, тъй като видно и от самата заповед в нея никъде не се съдържа позоваване на чл. 71, ал. 1 КТ.

Въз основа на изложеното, настоящият състав достига до извод за основателност на предявения иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за признаване на уволнението, извършено по взаимно съгласие на 12.11.2019 г., за което е издадена заповед № 297/11.11.2019 г. на управителя на ответното дружество, за незаконно и неговата отмяна, поради невъзможност на ищеца при изразяване на съгласието му за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 325, ал. 1 КТ да разбира свойството и значението на извършеното, до какъвто извод правилно е достигнал и първоинстанционният съд.

На следващо място следва да бъдат разгледани оплакванията на въззивника по отношение на уважаването на кумулативно съединения осъдителен иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ вр. чл. 255, ал. 1 КТ. Съгласно разпоредбата на чл. 255, ал. 1 КТ при незаконно уволнение работникът или служителът има право на обезщетение от работодателя в размер на brutното му трудово възнаграждение за времето, през което е останал без

работа поради това уволнение, но за не повече от 6 месеца. За уважаването на претенцията за заплащане на обезщетение е необходимо да бъдат реализирани следните предпоставки: 1) незаконосъобразно прекратяване на трудовото правоотношение; 2) оставане на работника без работа след прекратяване на трудовото правоотношение; 3) претърпени вреди от работника, изразяващи се в пропуснати ползи във връзка с оставането му без работа; 4) причинна връзка между незаконосъобразното уволнение и претърпените вреди. Доколкото по безспорен начин се установява незаконосъобразно прекратяване на трудовото правоотношение на ищеца, и при съобразяване на обстоятелството, че в първоинстанционното производство съдът е установил, извършвайки сплавка от трудовата книжка на ищеца, която представлява официален свидетелстващ документ, че за процесния период, няма отбелязвания ищецът да е започнал да работи по други трудови правоотношения, то следва да бъде прието, че предявеният иск за заплащане на обезщетение за оставане без работа е основателен, като размерът на дължимото се обезщетение, изчислен с оглед на правилото на чл. 163 ГПК за периода от 12.11.2019 г. до 12.05.2020 г. възлиза на 4247,04 лв, до какъвто извод е достигнал и първоинстанционният съд. Неоснователно е наведеното в тази връзка оплакване във въззивната жалба, съгласно което представените по делото трудови книжки са били „ненадлежно оформени“. Съгласно чл. 2, ал. 4 от Наредба за трудовата книжка и трудовия стаж като задължение на работодателя е вменено вписването на измененията, настъпили в трудовото правоотношение на работника/служителя. И доколкото, видно от представените по делото трудови книжки, а и от самите оплаквания на въззивника, същият признава, че самият той не е изпълнил надлежно вмененото му в качеството на работодател задължение и не е отразил началния момент на постъпване на работа на ищеца, съответно момента на прекратяването на трудовото му правоотношение, то същият не би могъл да черпи изгодни за себе си права от собственото си неправомерно поведение.

Доколкото други оплаквания по правилността на обжалваното решение не са изложени и с оглед на обстоятелството, че правните изводи, до които въззивният съд достига съответстват на правните съждения на първоинстанционния съд, с изключение на частта от решението, с която е уважен искът по чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ, която подлежи на обезсилване, а производството по отношение на предявения иск – на прекратяване, в останалата си част обжалваното решение следва да бъде потвърдено поради съвпадане на крайните изводи на СГС с тези на първата инстанция на основание чл. 271, ал. 1, изр. 1, предл. 1 ГПК, а въззивната жалба да се остави без уважение.

При този изход на спора, на въззиваемите следва да бъдат присъдени всички направени пред настоящата инстанция разноси, в т.ч. и по частта от делото, касаеща обезсилената част от първоинстанционното решение. Съдът намира, че следва да се направи аналогия с правилото на чл. 78, ал. 2 от ГПК, съгласно която разноските се възлагат върху ищеца, само ако ответникът с поведението си не е дал повод за завеждане на делото и ако признае иска. В случая единствената причина за обезсилването на решението по този иск е смъртта на първоначалния ищец, което обстоятелство не може да му бъде вменено във вина.

Обратно, въззивникът е този, който със своята жалба срещу решението и в тази му част е провокирал защитата на ответника, в т.ч. и по иска по чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ. Не може да не се отбележи, че ако случайното събитие (смърт на ищеца) не бе настъпило, то първоинстанционното решение би било потвърдено и в частта, с която уважава иска за възстановяване на предходно заеманата длъжност, тъй като този иск е акцесорен спрямо иска за установяване на незаконност на уволнението, а в случая липсват пречки пред заемане на длъжността. В подкрепа на изложеното е и практиката на ВКС, обективирана в Определение № 843/17.11.2014 г. по ч.гр.д. № 6176/2014 г. на ВКС, IV г.о., съгласно което когато отказът от иска е породен от факти, настъпили след предявяването на иска, като ищецът веднага след това се е отказал от иска си, отговорността за разноси ще следва да се понесе от ответника, по аналогия с чл. 78, ал. 2 от ГПК. В случая е налице достатъчно подобие с хипотезата на цитираното определение, като единствената причина за оставянето без уважение на молбата за отказ от иска е по-рано настъпилата ex lege недопустимост на иска поради смърт на ищеца, което обстоятелство е без значение от гледна точка на чл. 78, ал. 2 от ГПК.

На процесуалния представител на въззиваемите следва да бъде присъдено възнаграждение за оказана безплатна правна помощ по реда на чл. 38 от ЗА за един адвокат, а не по три хонорара в този размер според броя на въззиваемите. Обстоятелството, че в резултат на смъртта на първоначалния ищец на негова страна са конституирани три лица, по никакъв начин не променя характера на делото, нито материалния интерес, нито съдържанието на защитата, което е еднакво за всички въззиваеми. Не подлежат на самостоятелно присъждане отделни хонорари за процесуално представителство по частни жалби, поради несамостоятелния характер на тези производства, в какъвто смисъл е константната съдебна практика. При съобразяване на минималната работна заплата към датата на сключване на договора и броя на исковете, съдът приема, че минималното адвокатско възнаграждение, определено върху всеки иск поотделно, съгласно чл. 2, ал. 5 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 1 от Наредбата, е в размер на 650 лв. по всеки от трите иска или общо 1950 лв. Фактичестката и правната сложност на делото пред настоящата инстанция не оправдава присъждане на възнаграждение в по-голям размер.

Решението подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС, при условията на чл. 280, ал. 1 ГПК – арг. чл. 280, ал. 3. т. 3 ГПК.

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА Решение № 20193173 от 01.10.2021 г. на Софийски районен съд, III ГО, 138 с-в, **в частта**, с която на осн. чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ А. К. Д., с ЕГН: ****, с адрес: ж.к. „****“, е възстановен на заеманата преди уволнението, за което е издадена заповед № 297/11.11.2019 г., длъжност „охранител“ при „БМ П.“ ЕООД, с ЕИК: ****, със седалище и

адрес на управление ****, офис 1, представлявано от управителя В.В.Е., и **ПРЕКРАТЯВА** производството в тази му част като недопустимо.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20193173 от 01.10.2021 г. на Софийски районен съд, III ГО, 138 с-в, в останалата му част, с която на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 и 3 КТ е признато за незаконно и отменено уволнението на А. К. Д., извършено по взаимно съгласие, считано от 12.11.2019 г., за което е издадена заповед № 297/11.11.2019 г. на управителя на „БМ П.“ ЕООД, и „БМ П.“ ЕООД, с ЕИК: ****, е осъден да му заплати сумата от 4247,04 лв., представляващи обезщетение за оставане без работа в резултат на незаконно уволнение за периода от 12.11.2019 г. до 12.05.2020 г., ведно със законната лихва, считано от 13.01.2020 г. до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА „БМ П.“ ЕООД, с ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление ****, офис 1, представлявано от управителя В.В.Е., да заплати на адв. С. Л. Г., САК, с адрес: гр. София, ул. ****, на осн. чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА, сумата от 1950 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за процесуално представителство, защита и съдействие пред настоящата инстанция, извършено в полза на конституираните на осн. чл. 227 от ГПК с определение от 25.11.2022 г., законни наследници на А. К. Д. ЕГН ****, а именно - Е.Г.Г.-Д.а – съпруга, К.А. Д. – син и Г.А. Д. – син.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от връчването на препис на страните пред ВКС, при условията на чл. 280, ал. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____